

Father's Roles in the Child's Growth and Education Process

[Roluri paterne în procesul de creștere și educare al copilului]

Dănuț Simion SIMION¹, Marinel EPURE²

¹ Asistent universitar, "Free International University of Moldova", Chișinău, Moldova, sdanut@ulim.md

² Preot paroh, Biserica Coborârii Sfântului Duh, Dedulești, Râmnicu Sărat, Buzău., România,
lilianaepure65@yahoo.com

Abstract

Until recently, raising and educating children was considered the exclusive responsibility of mothers. Historically, women have often been perceived as the primary caregivers. As a result, fathers often feel pressured to sit in the shadows when it comes to being involved in raising their children. They often become the subject of jokes or ridicule for activities such as changing diapers or expressing interest in paternity leave.

Fathers in traditional culture often promote the stereotype that they are incompetent, emotionally detached parents, with a secondary role in raising and educating their children and not having the same importance for their children. They were often perceived as just play partners of children with insignificant roles in their upbringing and education.

The father was seen more as a financial support and protector, and the relationship with the children was limited to moments of free time, such as weekends or late evenings. However, in many countries, concepts related to gender and parental roles have changed significantly. In recent years, there has been a significant change in the approach to this topic, with increasing awareness of the importance of father involvement in children's lives. These researchers and others have looked at various aspects of father involvement in child rearing and education, including the positive effects of an involved father on child development, the father's influence on child behavior, the impact of paternity leave, and more.

Keywords: fathers, child, family, roles growth, involvement, education.

How to cite: Simion, D.S., & Epure, M. (2025). Father's Roles in the Child's Growth and Education Process. *Anuarul Universității "Petre Andrei" din Iași Fascicula: Asistență Socială, Sociologie, Psihologie*, 31, 176-182. <https://doi.org/10.63331/upasw/31/17>

Cercetările actuale privind implicațiile parentale în creșterea și educația copilului nu mai sunt direcționate special către mămici, ci, mai nou, către tați. Tandrețea și grija sunt importante în relația dintre părinte și copil, dar nu ar trebui să fie singurele elemente. Autoritatea și disciplina sunt, de asemenea, necesare pentru a ajuta copilul să înțeleagă limitele și să dezvolte abilități de autocontrol și autodisciplină. Tandreța și grija sunt importante pentru a-i oferi copilului un sentiment de securitate și iubire. Acestea pot fi exprimate prin gesturi fizice, cum ar fi îmbrățișările, încurajarea și laudarea. Tandrețea și grija pot ajuta la creșterea stimei de sine și a încrederii copilului. Cu toate acestea, autoritatea și disciplina sunt, de asemenea, necesare pentru a ajuta copilul să înțeleagă că există limite și consecințe pentru comportamentul lor. Acestea includ reguli clare, consecințe pentru încălcarea acestora și încurajarea copilului să-și asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni. Este important ca părintele să găsească un echilibru între tandrețe și autoritate, astfel încât să-i poată oferi copilului un sentiment de siguranță și iubire, dar și să-i ofere acele instrumente necesare pentru a se dezvolta într-un adult responsabil și cu abilități de autodisciplină. Psihologii și oamenii de știință din domenii precum sociologie, biologie și medicină știu că, pe lângă tandrețe și grijă față de copil, specifică figurii materne, un rol semnificativ în îngrijirea copiilor îl au și tații, figura paternă, care, de multe ori, aduce un plus de autoritate și disciplină în creșterea și educația copiilor mici. Ambii părinți pot împărtăși și gestiona azi cu ușurință sarcina de îngrijire a copilului mic, oferindu-i acestuia atât suportul emoțional, cât și suportul educațional necesar creșterii și dezvoltării armonioase a copilului. Cele de mai sus sunt importante în relația dintre părinte și copil, dar autoritatea și disciplina sunt, de asemenea, necesare pentru a ajuta copilul să înțeleagă limitele și să dezvolte abilități de autodisciplină și autocontrol. Este important să găsim un echilibru între aceste elemente pentru a asigura o dezvoltare sănătoasă și armonioasă a copilului. Literatura de specialitate sugerează că prezența tatălui este importantă pentru dezvoltarea psihologică, socială și emoțională a copilului. Tatăl poate oferi o perspectivă diferită față de mamă și poate aduce valoare în ceea ce privește educația, stabilirea regulilor, stimularea dezvoltării cognitive și emoționale, precum și îmbunătățirea comunicării și a relațiilor sociale ale copilului. De obicei, tatăl este cel care stabilește sentimentul de siguranță în mintea copilului, el fiind considerat a fi protectorul și apărătorul familiei. Freud, părintele psihanalizei, susține că tatăl este simbolul securității, puterii și autorității pentru copil. Tatăl poate fi un model de comportament social și poate ajuta copilul să înțeleagă normele sociale și să-și dezvolte abilitățile de comunicare și interacțiune socială. Un alt studiu a constatat că implicarea tatălui în educația copilului este asociată cu performanțe academice mai bune, mai puține probleme de comportament și o atitudine pozitivă față de școală și învățare. Cercetările anterioare au demonstrat rezultate pozitive de dezvoltare pentru copiii cu venituri mici și minoritari în copilăria mijlocie și adolescență; când este mai mare, a fost experimentată calitatea relației cu părinții sociali¹. Dovezile cercetării sunt în creștere cu privire la efectele benefice ale părintelui patern implicat și ale relațiilor pozitive tineri-tată asupra dezvoltării adolescenților². Tinerii din familii de părinți

¹ E. C. Cooksey și M. M. Fondell, „Spending Time with His Kids: Effects of Family Structure on Fathers' and Children's Lives,” *Journal of Marriage and Family* 58, nr. 3 (1996): 693–707.

² R. L. Coley și B. L. Medeiros, „Reciprocal Longitudinal Relations Between Nonresident Father Involvement and Adolescent Delinquency,” *Child Development* 78, nr. 1 (2007), <https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.2007.00989.x>.

căsătorii, în special tatăl biologic, familiile căsătorite, s-a dovedit că au relații mai pozitive și o educație paternă mai productivă decât tinerii din familiile vitrege, concubine sau familiile cu mamă singură. De asemenea, s-a dovedit că o parentală mai implicată de către tați mediază o parte semnificativă a legăturilor dintre structura familiei și funcționarea adolescenților³. Un studiu despre copiii născuți din mame tinere (în cea mai mare parte dezavantajate) între 1979 și 1983 a constatat că peste jumătate dintre copiii afro-americani nu au trăit niciodată cu tatăl lor biologic în primii patru ani de viață (pe baza rapoartelor din sondajele anuale), comparativ cu 9% dintre copiii non-negri⁴. Faptul că mai multă interacțiune tată-copil nu este legată de rezultate mai bune pentru copiii taților nerezidenți se poate datora, cel puțin parțial, caracteristicilor bărbaților care ajung să trăiască departe de copiii lor⁵. Fiecare partener implicat în creștere și educare va contribui la crearea de modele mentale pentru copil, transmițând atât valorile personale, cât și valorile comune la nivel de familie. Este de preferat ca și tatăl să se implice în cât mai multe aspecte. Cu toate acestea, dacă nu o face dintr-o pornire interioară, este posibil ca rezultatul să fie mai degrabă unul negativ⁶. Educația copiilor, fie că sunt băieți sau fete, trebuie să aibă la bază aceleași principii, axate pe respect reciproc, dezvoltarea interesului social, egalitate și încurajare. Ceea ce poate face diferența este modul în care bărbatul-tată se comportă cu femeia-mamă și invers. Indiferent dacă părinții biologici ai unui copil locuiesc împreună sau separat, aceste sarcini parentale necesită colaborare și coordonare, denumite uneori coparenting, și sugerează o varietate de moduri de a împărtăși astfel de sarcini⁷. În plus, întregul poate fi mai mult decât suma părților individuale, astfel încât cantitatea și calitatea totală a tuturor resurselor familiei pe care copiii le experimentează, inclusiv interacțiunile dintre parentalitatea taților și mamelor, contează cel mai mult pentru copii⁸.

Implicarea bărbaților în creșterea copiilor aduce o serie de beneficii semnificative pentru copii și pentru întreaga familie. Cercetările arată că prezența unui tată implicat în viața copiilor crește șansele de a dezvolta relații puternice și sănătoase cu ambii părinți. De asemenea, copiii sunt mai predispuși să aibă încredere în ei înșiși și să dezvolte o imagine pozitivă despre propria persoană. De asemenea, un tată bun trebuie să aibă o relație bună cu partenera sa și să se implice în îngrijirea copilului și a casei. Acest lucru poate ajuta la crearea unui mediu stabil și sigur pentru copil și poate îmbunătăți relația dintre parteneri. În general, să fii un tată bun înseamnă să fii

³ M. J. Carlson și K. A. Magnuson, „Low-Income Fathers' Influence on Children,” *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 635, nr. 1 (2011): 95–116.

⁴ F. L. Mott, „When Is a Father Really Gone? Paternal-Child Contact in Father-Absent Homes,” *Demography* 27, nr. 4 (1990): 499–517.

⁵ S. R. Jaffee, T. E. Moffitt, A. Caspi și A. Taylor, „Life with (or without) Father: The Benefits of Living with Two Biological Parents Depend on the Father's Antisocial Behavior,” *Child Development* 74, nr. 1 (2003): 109–126, <https://doi.org/10.1111/1467-8624.t01-1-00524>.

⁶ R. L. Coley, *Children's Socialization Experiences and Functioning in Single-Mother Households: The Importance of Fathers and Other Men* (Boston: Boston College, 1998).

⁷ J. P. McHale, „Coparenting and Triadic Interactions during Infancy: The Roles of Marital Distress and Child Gender,” *Developmental Psychology* 31, nr. 6 (1995): 985–996.

⁸ M. J. Cocs și P. Blair, „Families as Systems,” *Annual Review of Psychology* 48 (1997): 243–267. <https://doi.org/10.1146/annurev.psych.48.1.243>

prezent și implicat în viața copilului tău, să îți pui copilul pe primul loc și să îi oferi dragoste, sprijin și îndrumare pentru a-l ajuta să crească într-un adult sănătos și fericit.

Există mai multe modalități prin care putem să implicăm tații mai mult în educația copiilor. Iată câteva sugestii:

- 1) Împărțiți sarcinile de îngrijire a copiilor. În loc să lăsați totul pe seama mamei, împărțiți-vă sarcinile de îngrijire a copiilor. Tatăl poate să se ocupe de schimbarea scutecelor, hrănirea și alte activități cotidiene.
- 2) Participați la activitățile copiilor. Implicați-vă în activitățile copiilor, cum ar fi jocurile, lectura, activitățile școlare sau sportive. Faceți-vă timp să fiți prezenți la evenimentele importante din viața lor.
- 3) Fiți un model pozitiv pentru copii prin comportamentul și atitudinea voastră. Demonstrați-le că sunteți implicați și vă pasă de dezvoltarea lor.
- 4) Comunicați deschis cu copiii voștri și fiți disponibili să ascultați problemele lor. Creați un mediu în care se simt confortabil să vorbească cu voi despre orice.
- 5) Încurajați independența copiilor și ajutați-i să își dezvolte abilitățile necesare pentru a se descurca pe cont propriu.
- 6) Implicați-vă în deciziile importante privind educația și dezvoltarea copiilor. Participați la ședințele cu profesorii, luați decizii importante împreună cu partenera voastră și fiți un susținător pentru copiii voștri.
- 7) Petreceți timp de calitate împreună cu copiii voștri. Planificați activități plăcute, precum excursii sau jocuri în aer liber, și bucurați-vă de timpul petrecut împreună.

Rolul taților în prezența copilului depinde și de armonia și buna înțelegere dintre părinți. Este firesc că majoritatea copiilor au nevoie de părinți în mod egal. Rolul taților în dezvoltarea copilului este foarte important și poate aduce numeroase beneficii în acest sens.

Printre rolurile importante ale taților se numără:

- a) Modelarea comportamentului și a valorilor. Tații pot fi un model de comportament pozitiv și pot să le transmită copiilor lor valorile și principiile importante, cum ar fi respectul, responsabilitatea, integritatea și munca asiduă.
- b) Stimularea dezvoltării cognitive și sociale. Tații le pot oferi copiilor lor oportunități de a învăța și de a dezvolta abilitățile sociale și cognitive, prin implicarea în jocuri, activități și discuții care să îi ajute să își dezvolte creativitatea, curiozitatea și abilitățile de comunicare.
- c) Sprijinul emoțional. Tații pot fi un sprijin emoțional pentru copiii lor, oferindu-le încredere și confort în momentele dificile, precum și recunoașterea și încurajarea eforturilor și realizărilor lor.
- d) Îngrijirea copilului. Tații pot fi implicați activ în îngrijirea copilului, ajutând la hrănire, schimbarea scutece, spălat și îmbrăcat copilul, creând astfel o legătură puternică și un sentiment de siguranță și încredere pentru copil.
- e) Participarea la educație. Tații pot fi implicați activ în educația copiilor lor, participând la reuniuni cu părinții, ședințe cu profesorii și implicându-se în activitățile școlare ale copiilor lor.

Beneficiile implicării taților în dezvoltarea copilului includ:

- 1) Dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare. Tații pot ajuta copiii să își dezvolte abilitățile sociale și de comunicare, prin implicarea în discuții, jocuri și activități care să îi ajute să își dezvolte aceste abilități.
- 2) Creșterea încrederii în sine. Tații pot fi un sprijin important în dezvoltarea încrederii în sine a copiilor lor, prin recunoașterea eforturilor și realizărilor lor și prin oferirea unui mediu de siguranță și susținere emoțională.
- 3) Îmbunătățirea performanței școlare. Tații pot fi implicați activ în educația copiilor lor, ceea ce poate duce la îmbunătățirea performanțelor școlare ale lor.
- 4) Dezvoltarea unei legături puternice. Implicarea taților în viața copilului lor poate duce la dezvoltarea unei legături puternice și sănătoase între tată și copil.

În secolul XXI, structurile și funcțiile vieții de familie se schimbă rapid în fața a patru tendințe sociale proeminente: creșterea ocupării forței de muncă feminine, creșterea absenței tatălui, creșterea implicării tatălui și diversitatea culturală sporită. Aceste schimbări au dus la o familie diferită și la diferite așteptări și convingeri despre rolurile părinților. Este posibil ca participarea femeilor pe piața muncii să continue să crească semnificativ. O schimbare evidentă va fi implicarea crescută și responsabilitatea tatălui în ceea ce privește îngrijirea copiilor. În același timp, bărbații devin din ce în ce mai implicați în activitățile casnice și în creșterea copiilor, preluând mai multă responsabilitate în organizarea și planificarea vieții acestora. Concluziile cercetărilor indică faptul că implicarea taților în creșterea și educarea copiilor are multiple beneficii atât pentru copii, cât și pentru tați și mame. Tații care petrec timp în mod regulat cu copiii lor au o relație mai puternică și mai apropiată cu aceștia, ceea ce poate duce la o dezvoltare psiho-emoțională mai sănătoasă pentru copii. De asemenea, tații care se implică în mod activ în creșterea copiilor contribuie la îmbunătățirea relației de cuplu, reducând tensiunile și stresul care pot să apară în relația dintre părinți. Pentru a implica tații în educația copiilor, este important să se ofere suport și resurse adecvate, cum ar fi programe de concediu paternal plătit, flexibilitate în programul de lucru și acces la informații și resurse relevante despre creșterea copiilor.

Așadar implicarea taților în creșterea și educarea copiilor este esențială pentru o dezvoltare sănătoasă și echilibrată a copiilor, precum și pentru o relație armonioasă între părinți. Prin susținerea și încurajarea taților să se implice mai mult în creșterea copiilor se poate contribui la o societate mai echilibrată și mai sănătoasă.

Vremurile s-au schimbat. Societatea (sau măcar o parte din ea) a mai depășit din concepțiile vechi și a început să conștientizeze rolul ambilor părinți ca generatori de bine pentru copiii lor. Copiii cu un tată implicat în creșterea lor dezvoltă aptitudini verbale mai bune, o funcționare intelectuală mult mai ageră și pot avea, la vârsta adolescenței, realizări academice incredibile. Prezența tatălui ajută copiii să învețe cum să-și gestioneze sentimentele și comportamentul. Psihologii consideră că relația primară a copilului cu tatăl poate afecta toate relațiile copilului de-a lungul vieții. În plus, relația cu tatăl îl va defini în rolul lui de prieten, soț, soție. Aceste tipare timpurii de interacțiune cu tatăl sunt modelele care vor fi proiectate în toate relațiile pentru totdeauna. Nu numai în a se descoperi pe sine în relaționările cu ceilalți, ci și în ceea ce consideră un copil că înseamnă să fii iubitor, grijuliu. Implicarea taților în creșterea copiilor încă de la început este cel mai bun lucru care se poate întâmpla atât copilului, cât și părintelui. Prin implicarea activă a tatălui în viața de familie și în relația cu copilul, acesta creează

un fundament solid pentru o conexiune și satisfacție durabile în cadrul familiei, care influențează pozitiv relațiile ulterioare, indiferent de vârstă. Copiii sunt mai echilibrați, mai deschiși la experiențe, mai rezilienți și mai creativi. Dacă am avea o generație, două de tați prezenți și implicați la scară largă, am vedea schimbări sociale. Schimbările culturale și sociale au slăbit legătura dintre masculinitate și așteptarea unei paternități responsabile⁹.

Aceste circumstanțe în schimbare au condus la o bifurcare a populației de bărbați adulți în cei care își asumă grija de copiii lor și cei care nu o au¹⁰. În timp ce unii susțin că paternitatea a încetat să mai fie o așteptare normativă și a devenit un angajament voluntar, alții susțin că paternitatea efectivă este o calitate esențială a masculinității¹¹. Într-adevăr, această dezbatere va deveni mai complexă pe măsură ce noile tehnologii, care vor fi dezvoltate în continuare în acest nou secol, continuă să remodeleze modul în care bărbații și femeile gândesc și își experimentează rolurile procreative.

Concluziile ultimelor cercetări parentale sugerează că părinții au roluri diferite și complementare, dar fiecare este la fel de important pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. În cele din urmă, este important să se înțeleagă că rolul tatălui în creșterea copilului este unul complex și poate varia în funcție de nevoile specifice ale copilului și familiei încercând să-i ofere copilului o varietate de modele și influențe pozitive, atât din partea tatălui, cât și din partea altor membri ai familiei și chiar din mediul social mai larg.

References

- Blankenhorn, David. *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem*. New York: Basic Books, 1995.
- Carlson, M. J., și K. A. Magnuson. „Low-Income Fathers' Influence on Children.” *Annals of the American Academy of Political and Social Science* 635, nr. 1 (2011): 95–116.
- Coley, R. L., și B. L. Medeiros. „Reciprocal Longitudinal Relations Between Nonresident Father Involvement and Adolescent Delinquency.” *Child Development* 78, nr. 1 (2007).
<https://doi.org/10.1111/j.1467-8624.2007.00989.x>.
- Coley, R. L. *Children's Socialization Experiences and Functioning in Single-Mother Households: The Importance of Fathers and Other Men*. Boston: Boston College, 1998.
- Cooksey, E. C., și M. M. Fondell. „Spending Time with His Kids: Effects of Family Structure on Fathers' and Children's Lives.” *Journal of Marriage and Family* 58, nr. 3 (1996): 693–707.
- Cocs, M. J., și P. Blair. „Families as Systems.” *Annual Review of Psychology* 48 (1997): 243–267.
<https://doi.org/10.1146/annurev.psych.48.1.243>.
- Furstenberg, Frank F., Jr. „Good Dads – Bad Dads: Two Faces of Fatherhood.” In *The Changing American Family and Public Policy*, edited by A. J. Cherlin. Washington: Urban Institute Press, 1988.
- Jaffee, S. R., T. E. Moffitt, A. Caspi, și A. Taylor. „Life with (or without) Father: The Benefits of Living with Two Biological Parents Depend on the Father's Antisocial Behavior.” *Child Development* 74, nr. 1 (2003): 109–126. <https://doi.org/10.1111/1467-8624.t01-1-00524>.
- Marsiglio, W. *Procreative Man*. New York: New York University Press, 1997.

⁹ W. Marsiglio, *Procreative Man* (New York: New York University Press, 1997).

¹⁰ Frank F. Furstenberg Jr., „Good Dads – Bad Dads: Two Faces of Fatherhood,” in *The Changing American Family and Public Policy*, ed. A. J. Cherlin (Washington: Urban Institute Press, 1988).

¹¹ David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (New York: Basic Books, 1995).

- McHale, J. P. „Coparenting and Triadic Interactions during Infancy: The Roles of Marital Distress and Child Gender.” *Developmental Psychology* 31, nr. 6 (1995): 985–996.
- Mott, F. L. „When Is a Father Really Gone? Paternal-Child Contact in Father-Absent Homes.” *Demography* 27, nr. 4 (1990): 499–517.